

ἔκτοτε δὲ ἔζη ὅτε μὲν ἐν Ὀριάνδῃ τῆς Κριμαίας, ὅτε δὲ ἐν Παρισίοις, θεραπεύων τὰς ψυχὰς τέχνας καὶ ἰδίᾳ τὴν μουσικὴν, καὶ ἀναστρεφόμενος ὥς πρότερον μετὰ συγγράφων καλλιτεχνῶν καὶ δημοσιογράφων.

Ἐκ πάντων αὐτοῦ τῶν τέκνων ἡ Βασίλισσα ἡμῶν ἐτύγγανεν ἐξαιρετικῆς παρ' αὐτοῦ στοργῆς καὶ ἀγάπης, ἣν καὶ ἀνταπέδιδεν αὐτῷ μὲ ἴσον μέτρον. Λέγεται δὲ

ὅτι ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὁ Μέγας δούξ διετήρει μετ' αὐτῆς τακτικωτάτην ἀλληλογραφίαν, εἰδὸς τι ἡμερολογίου, ἐν ᾧ ἡ φιλόστοργος θυγάτηρ τῷ ἐξεμυστηρεῦετο καὶ τὰς μυχιαιτάτας τῶν σκέψεων τῆς καὶ τῷ ἀφηγεῖτο πᾶν ὅτι τῇ συνέβαιnen. Ἐκεῖνος δ' ἀφ' ἐτέρου τῇ ἔδιδε πολυτίμους συμβουλὰς καὶ τὴν παρηγόρει κατὰ τὰς στίγμὰς τῆς πικρίας.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Μέρος Γ'.

Εὐρισκόμεθα ἐν Θήβαις, εἰς τὸ περιώνυμον Μέγαρον τοῦ Στρατάρχου Σαιντομέρ, Δυνάστου τῆς πόλεως ταύτης, Πρωτοστράτορος τοῦ Μωρέως καὶ ὑποτελοῦς τοῦ Δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν, ἐπίκειται δὲ λαμπρὰ τελετὴ ἐπὶ τῇ προχειρίσει εἰς τὴν ἱπποσύνην τοῦ Λασκάρως, ἀποφασισθεῖση τέλος τῇ ἐπιμονῇ τῆς Δουκίσσης Ἑλένης, ἣτις, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ματθίλδης, ἠλπίζεν ἐξ αὐτῆς βελτίωσιν τινα τῶν πρὸς τὴν αὐλὴν σχέσεων τοῦ Ἑλληνος Μεγιστάνος. Ἄλλ' ἐκ τῆς πρώτης ἀμέσως σκηνῆς, ἐν ἣ εὐρίσκομεν ἐν καλλιμαρμάρῳ αἰθούσῃ διαλεγόμενους πολλοὺς ἐκ τῶν κληθέντων Εὐπατριδῶν, ὁρῶμεν ὅτι οὗτοι διάκεινται δυσμενῶς πρὸς τὰ τεκταινόμενα καὶ θεωροῦσι κινδυνώδη τὴν ἀνύψωσιν εἰς τὴν ἱπποσύνην τοῦ λαοφιλοῦς ἡγέτου τοῦ δουλωθέντος γένους, ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες δάκνουσιν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ τὸν ζυγόν. Μανθάνομεν ἀκολούθως ὅτι ὁ Βρυέννιος μετὰ τῶν δύο Δουκισσῶν εἶχεν ἐπίσης ἀφικθῆ εἰς ἔξ ὥρας ἐξ Ἀθηνῶν, φονεύσας καθ' ὁδὸν πέντε ἵππους, καὶ ὅτι μετὰ ἓνα μῆνα παρασκευάζει οὗτος ἑτέρας λαμπράς ἐν Ἀθήναις ἑορτάς, ὧν, ἄγνωστος εἰσέτι ἡ ἀληθὴς ἀφορμὴ, καθόσον ἐτύγγανε πολυμήχανος καὶ κρυψίνους, ἐδρυλλεῖτο δὲ μόνον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τινος συνουκεσίου. Μετὰ τοῦτο παρατηρεῖ τις ὅτι περὶ τοῦ νέου ὑποψηφίου ὑπάρχει ἄλλως τε καὶ σκανδαλώδης ἱστορία, ἡ τῆς Κομήσεως τῶν Σαλῶνων, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀμάρτημα τοῦτο φαρῶνται ἥκιστα αὐστηροὶ οἱ παριστάμενοι.

Ζαχαρίας. Ὡ τοῦτο τίτλος μᾶλλον τοῦ Λασκάρως εἰς τοῦ ἱπποῦ τὸ κλεινὸν ἀξίωμα.

Παλαβιτισίνης. Ὁμοίως πάντες ἀμαρτίας ἔχομεν.

Γκίζης. Τρισευτυχὴς ἐκεῖνος! Ῥόδον εἴσομαι ἢ Κόμησσαν θρυλλεῖται.

Φιλλαρέτ. Τί ἀπέγεινε;

Γκίζης. Εἰς σκοτεινὸν κελλίον καθειρχνεῖσά που, ἀναπολεῖ τὰς ὥρας ὅτε, λαίμαργος, τὸ ἀπηγορευμένον μῆλον ἔδακνε.

Ἐν τούτοις προσέρχεται ὁ Σαιντομέρ, καὶ χαιρετίζων μεγαλοπρεπῶς τοὺς εὐπατρίδας ἀγγέλλει ὅτι αἱ δύο Δουκίσσαι εἶχον κατέλθει ἤδη εἰς τὸν παράδεισον τῶν Ἀνακτόρων, ἐπικειμένης τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς. Πάντες πορεύονται τότε πρὸς ἀπάντησιν αὐτῶν, καὶ ὁ Πρωτοστράτωρ, μείνας μόνος, λέγει ὅτι ἀναμένει τὸν Δούκα ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτῷ σπουδαίας περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Λασκάρως ἀποκαλύψεις. Πράγματι δὲ προσέρχεται μετ' ὀλίγον ὁ Βρυέννιος, ὅστις, ἀδμηόνων ἤδη

μεγάλως ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν, ἔτι μᾶλλον ἐξάπτεται ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Στρατάρχου, καὶ τέλος ἀνακράζει, Πασίδηλον, ἡλίου φαεινότερον.

Ἐπιβουλὴν κακοῦργον μαγγανεύουσι καὶ τὸν ἡγέτην κούφως ἐξοπλίζομεν ἡμεῖς.

Σαιντομέρ. Τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς ἀσύνετον.

Βρυέννιος. Πλὴν εὐτυχῶς ὑπάρχει ἔτι φάρμακον.

Σαιντομέρ. Ἐξήγησον ἀμέσως εἰς τὴν Δουκισσάν.

Βρυέννιος. Οὐχί· γνωρίζεις πῶς, ἐκεῖνη σκέπτεται.

Μισῶ τὰς ἀντιρρήσεις καὶ προδελύμνος νῦν ἀπαιτεῖται τοῦ κακοῦ ἐκρίζωσις.

Σαιντομέρ. Τί σκέπτεσαι;

Βρυέννιος. Ματαία ἡ ἐξήγησις.

Ἀνάμεινον καὶ ὄψει.

Σαιντομέρ. Ἡ Πριγκήπισσα μετὰ τῶν δύο Δουκισσῶν προσέρχεται.

Βρυέννιος. Ἀπέλθωμεν.

Σαιντομέρ. Πλὴν ἴσως...

Βρυέννιος. Σπεῦσον, λέγω σοι.

Ἀποσύρονται, ἐν ᾧ πλησιάζουσιν αἱ τρεῖς Δέσποιnai.

Ἡ Ματθίλδη, πάσχουσα, στηρίζεται ἐπὶ τῆς Πριγκήπισσης, περιστρέφεται δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ ὁμιλία εἰς τὰ περὶ τῆς ὑγείας αὐτῆς.

Δουκίσσα Ἑλένη τῇ Ματθίλδῃ.

Αἱ παρειαί σου ἐλαφρῶς ἐβάφησαν.

Πῶς ἔχεις;

Πριγκήπισσα. Ζηρογόνοσ' ἡ μυρόεσσα τοῦ ἀπριλίου αἵρα.

Ματθίλδη. Μόλις ἴσταμαι.

Δουκίσσα. Ἐνταῦθα ἐπ' ὀλίγον ἀναπαύθητι.

Ματθίλδη. Εὐχαριστῶ (ἀπλοῦται ἐπὶ ἀνακλίντρου) τὸ ἔλκος, ὅπερ φθείρει με,

βαδέωσ' κεῖται.

Πριγκήπισσα. Πρὸ καιροῦ διέγνων, φεῦ, τῆς νόσου τὴν ἐστίν. Φέρεις, ἀκουσα, πρὸς τὴν καρδίαν συνεχῶς τὰς χεῖράς σου.

Ματθίλδη. Ναὶ οὕτως ἔχει· ἡδικῶς καὶ ὀλκῶς ἐκεῖνη πάσχει νοσηρὰν φαγέδαιναν· ἐγέννησε τὸ ἄλγος τὸ κρυπτόμενον καὶ συνεχῶς, ὥς βέλη διερχόμενοι τὸ στήθος μου, οἱ πόνοι μὲ σπαράσσουσι.

Αἱ δύο Δέσποιnai ἀδοῦσιν αὐτὴν τότε εἰς ἐξομολόγησιν τοῦ τήκοντος αὐτὴν μυστικοῦ, καὶ τέλος πειδομένη ἀναφωνεῖ,

Ἀκούσατε, καὶ εἰτα, ἐὰν δύνασθε,
παράσχητε συγγνώμην.

Πριγκήπισσα. Λάλει.

Ματθίλδη. Πρὸ ἡμῶν
τὴν σύζυγον ὁράτε τοῦ Λασκάρως.

Δούκισσα, κατάπληκτος. Θεοί!

Πριγκήπισσα. Τί λέγεις;

Ματθίλδη. Πάθος ἀκατάσχετον
καὶ ἀμοιβαῖον πρὸ καιροῦ συνήνωσεν
ἡμᾶς. Ὑπῆρξεν ὁ ἀγὼν μακρότατος
καὶ πείσμων, πάντα βαθμὴδὸν ἐξήντησα
τὰ μέσα τῆς ἀμύνης, τοῦ καθήκοντος,
τοῦ λογικοῦ αἱ βάσεις ἐσαλεύθησαν
καὶ τέλος εἰς τὸν γάμον συγκατένευσα,
ἐκ τῆς πανωλεθρίας διασώσασα
τὸ φάσμα μόνον τῆς τιμῆς μου ἄσπιλον.

Δούκισσα. Τί ἐπραξας δειλαία; Ἡδυάτηρ σὺ
περικλεῶν Ἀνάκτων, ἡ τὸ ἐνδοξον
τῆς Ἀττικῆς εἰσέτι στέμμα φέρουσα;

Ματθίλδη. Ἠγάπησα καὶ θνήσκω.

Πριγκήπισσα. Οἷον βάραδρον!
Τί ποιητέον; οἶμοι.

Δούκισσα. Καὶ ὁ γάμος σου
πρὸς τὸν Γραυτὴν;

Ματθίλδη. Ἐννοεῖς τὸ αἷτιον
τῆς πείσμονός μου ἤδη ἀντιστάσεως.

Πριγκήπισσα. Τοῦ Βρυεννίου τὴν ἀκάδεκτον ὀργὴν
φοβοῦμαι.

Δούκισσα. Καὶ δικαίως ἀνατρέπονται
τὰ ἐπιμόχθως ὑφανθέντα σχέδια
κλεινῶν ἐγχειρημάτων.

Πριγκήπισσα. Σῶσον, Δέσποινα.
Ζοφώδες μέλλον πρὸ ἡμῶν ἀνοίγεται.

Ἐνδυομένη δὲ τότε ἡ Δούκισσα τὸ ἐπεισόδιον τῆς
Κομήσεως τῶν Σαλώνων, ἀναφωνεῖ μετ' ἀγανακτήσεως,

Καὶ τὴν ὑψίστην ταύτην ἀνταπέδωκεν
ὁ Λάσκαρις δυσίαν σχέσιν ἄδεσμον
συνάψας πρὸς τὴν Θάμαρ;

Ἄλλ' ἡ Ματθίλδη ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν.

Μὴ τὴν μάρτυρα,

μὴ ἀδικεῖς, ὦ μήτερ,

Δούκισσα. Ἐξηγήθητι.

Ματθίλδη. Ἐγὼ εἰσῆλθον κρύφα εἰς τὸ Μέγαρον
τοῦ Μιχαήλ, καὶ ὅτε περιέζωσαν
αὐτὸ οἱ ἄνδρες τοῦ Δουκός, ἡ Κόμησσα,
ἰδοῦσα τοῦτο ἐκ τοῦ κήπου, ἔδραμε
καὶ ἀντ' ἐμοῦ εὐρέθη.

Πριγκήπισσα. Εὐγενὴς ψυχὴ!

Δούκισσα. Καὶ ἀκριβῶς ὁ Κόμης διενήργησε
τὴν σύλληψιν.

Ματθίλδη. Ὑπῆρξε δρᾶμα γοερὸν.

Μεθ' ὃ ἀφηγεῖται ὅτι ἤδη ἡ μεγαλόψυχος Θάμαρ,
τὸ ἀγλαΐσμα τῶν ζωηρῶν Σαλώνων, ἐτήκετο εἰς τὰ
βάθη ἐρήμου μονῆς, ἐτι δὲ μᾶλλον ἀξιολύπητος ἦν ὁ
Κόμης, ὅστις ὑπὸ τοῦ ἄλγους καταδραυσθεὶς, ἐφέρετο
ἤδη πρὸς τὸν τάφον καὶ τέλος προσθέτει,

ὡς ἰοβόλοι ἐχιδναὶ νυχθημερόν
αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ μὲ σπαράσσουσι.
Δίς ἤδη εἰς τὴν Θάμαρ τὴν ἀπόφασιν
ὁμολογίας πλήρους διεμήνυσα.

ἀλλ' ἱκετεύει καὶ μοι λέγει πάντοτε
τοῦ στέμματος ἡ αἰγλή ὅτι πρώτιστον
καθήκον τῶν Ἀνάκτων.

Ἡ Δούκισσα παρατηρεῖ τότε ὅτι πράγματι ἀπαιτεῖται
μεγάλη περίσκεψις μέχρις οὗ συντελεσθῇ καὶ ἡ προχεί-
ριστος τοῦ Λασκάρως, ἐξ ἧς πολλὰ ἐλπίζει, καὶ ἀπέρ-
χεται μετὰ τῆς Πριγκήπισσης, ὅπως παραστῇ εἰς τὴν
τελετήν.

Ἡ Ματθίλδη, μείνας μόνη, φθονεῖ τὰς ἄλλας
δεσποίνας, τρυφῶσας εἰς τὴν λαμπρὰν τελετὴν καὶ βοσ-
κούσας τὰ φίλαρεσκα βλέμματα ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς
μορφῆς τοῦ Λασκάρως, ἐνῶ μόνῃ αὐτὴ μένει μακρὰν
ὡς ξένη καὶ κατάδικος, καίτοι πρὸς αὐτὸν ἵπτανται πάν-
τες αὐτῆς οἱ λογισμοί, στερηθεῖσα δὲ καὶ αὖτις ἐφ' ὅλην
ἐβδομάδα τῆς θέας αὐτοῦ, μαραίνεται ὡς ἄνθος εἰς
ἀνήλιον καὶ αἰχμηρὰν γωνίαν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐν τῇ ἐξάψει
τοῦ πάθους αὐτῆς ἀνακράζει,

ὦ Μιχαήλ, ψυχὴ μου, μόνον χάριμα μοι,
μακρὰν σοῦ θνήσκω πάσα καὶ ἀπόλλυμαι,
κλίνει αἰφνης ἐκείνος πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ, φωνῶν,

Ἰδοῦ, φιλτάτη, κεῖμαι εἰς τοὺς πόδας σου,
καὶ μετ' ἐκφράσεων φλογεροῦ φίλτρου ἐξηγεῖ ὅτι, εὐρὼν
κενοὺς τοὺς προθαλάμους, ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰ-
δοῦσῃ συναθροίσεως, εἶχεν εἰσχωρήσει μέχρις αὐτῆς.
Ἡ Ματθίλδη, περιχαρὴς, αἰσθάνεται αὐξοῦσας τὰς δυνά-
μεις αὐτῆς καὶ ἀνεγείρεται, ἀλλ' αἰφνης πίπτει λιπό-
θυμος. Ὁ Λάσκαρις, περίτρομος, σπεύδει ὅπως καλέσῃ
εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἐκείνη, συνερχομένη, ἀναχατίζει αὐ-
τόν, καὶ ἀφηγεῖται ὅτι ὡμολόγησε τὰ περὶ τοῦ γάμου
αὐτῶν εἰς τὴν Δούκισσαν, ὁρῶσα δὲ τὴν ταραχὴν τοῦ
Λασκάρως, προστίθῃσιν ὅτι αὐτὴ κατ' ἀρχὰς ἀπέμεινεν
ἐμβρόντητος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεσχέθη ἀρωγὴν καὶ
πολλὰ ἤλπιζεν ἐκ τῆς ἐπικειμένης προχειρίσεως. Ἐπὶ
τῇ ἀναμνήσει ταύτῃ κορυφούται ἡ ἀδημονία τοῦ Λασκά-
ρως, ὅστις ἀνακράζει,

ἂν τὴν ζωὴν μου πάσαν σοὶ ἐδώρῃσα,
ἂν ὑπὲρ σοῦ προθύμως εἰς ἀνένδοτον
ἀγῶνα ἐξετέδην, ταῦτα φθίνουσι
καὶ χωριῶσιν ὡς ἐτώσιοι σκιαί
πρὸ τῆς δυσίας, ἣν σοὶ φέρω σήμερον.

Ματθίλδη. Προσβλέπεις παραδόξως τὴν ὑπέροχον
τιμὴν, ἣν κατ' ἀξίαν ἀπονέμει σοὶ
ὁ Ἡγεμὼν τῆς χώρας.

Λάσκαρις. Καὶ οἱ φίλοι μου
ὡς προδοσίαν πάντες ἐκλαμβάνουσι.

Ἰδέ, οὐδεὶς ἐνταῦθα μὲ συνώδευσε.

Ματθίλδη. Παρεξηγεῖς βεβαίως.

Λάσκαρις. Ἄν ἐγνώριζες . . .
πλὴν μάτην πλέον . . . χιλιάκις προτιμῶ
τῶν βασανιστηρίων τῆς κολάσεως
αἰῶνας ὅλους, τῆς νυκτὸς τῆς χδεσινῆς.

Ματθίλδη. Τὸ μέτωπόν σου καίει. Δρόσον δέχθητι
ὡχρῶν χειλέων. (Ἀσπάζεται αὐτόν).

Λάσκαρις. Φῶς μου, κατὰ βούλησιν
μὲ ἄγεις καὶ μὲ φέρεις. Ἐξαγνίζεται
καὶ ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ μυρούμενος,
διὰ τοῦ θρασυεῖος τούτου χρίσματος.
Τὰ πάντα ἤδη ὑπὲρ σοῦ.

Ματθίλδη. Ἀγάπα με. (Ἠχοῦσι σάλπιγγες.)

Λάσκαρις, ἀναπηδῶν.

Αἱ σάλπιγγες ἤχουσιν. Ἡ ἐπάρατος
ἐπέστη ὤρα.

Ματθίλδη. Θάρρος, θάρρος, φίλε μου.

Λάσκαρις. Ναὶ θάρρος, Κίρκη, ἀνοικτίρμον γόησσα.

Ὁ Ἐπιάλτης ἀγαπᾷ καὶ, τίμημα
τῆς προδοσίας, σοὶ ζητεῖ μεθύοντα
καὶ ψυχοβόρον ἀσπασμόν.

Ματθίλδη, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Τὴν
τὴν ἐρωμένην σώσον. [σύζυγον,

Λάσκαρις, ἀποσπῶμενος καὶ φεύγων δρομαίως. Χαίρε,
ἄγγελε.

Ἐν τῇ ἐπομένῃ σκηνῇ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν μεγα-
λοπρεπῇ τῆς τελετῆς αἰθουσᾶν, ἐόρτασίμως ἡντρεπισμέ-
νην καὶ κοσμουμένην διὰ τοιχογραφίων, αἰτίνες παριστῶσι
τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ ἄθλους τῶν σταυροφόρων. Ἀριστε-
ρῶς δύο θρόνοι ἐπὶ ἐξέδρας διὰ τὸν Βρυέννιον καὶ τὴν
Δούκισσαν Ἑλένην, παρ' ἣν ἴσταται ἡ Πριγκήπισσα τῆς
Ἀντιοχείας μετ' ἄλλων Δεσποινῶν, ἐν ᾗ παρὰ τὸν Βρυ-
έννιον τοποθετοῦνται οἱ Καθολικοὶ Ἐπίσκοποι, καὶ ἀπέ-
ναντι οἱ Μεγιστᾶνες καὶ ἱππῶται. Παρὰ τὴν θύραν
ἴστανται σάλπιγγες καὶ Κράκται. Ἡ σκηνὴ αὕτη τυγ-
χάνει ἐκ τῶν ζωγραφικωτάτων τοῦ δράματος καὶ προ-
ξενεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἡ μουσικὴ παιανίζει, καὶ
μεθ' ἑκάστην στροφήν, ὁ κήρυξ ἀγγέλλει τοὺς προσερ-
χομένους μεγιστᾶνας, οὓς ὁ Σαιντομέρ, ἐξαιτούμενος
τὴν ἄδειαν τοῦ Βρυέννιου, παρουσιάζει εἰς αὐτὸν καὶ
τὴν Δούκισσαν. Οὕτως προσέρχεται μετὰ λαμπρᾶς συ-
νοδείας ὁ Παλαβιτσίνης, Κτήτωρ τοῦ Ἀλμυροῦ καὶ τῆς
Γραβιάς, ὁ Βονιφάτιος, Βαρόνος τῆς Εὐβοίας, καὶ πολλοὶ
ἑτέροι, ἀνταλλάσσονται δ' ἑκάστοτε ἀρμόδια φιλοφρο-
νήματα. Τὸν Κόμητα τῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας
εὐχαριστεῖ, ἐν παραδείγματι, ἡ Δούκισσα, διότι χάριν
αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ κατέλιπε πρὸς μικρὸν τὰς διανθεῖς
αὐτοῦ νήσους, περιδέραιον μαργαριτῶν περὶ τὸν ἀστράπ-
τοντα τῆς Ἑλλάδος τράχηλον, ἐν ᾗ προσφυῶς παρατηρεῖ
ὁ Βρυέννιος ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ῥοδῶνων ἐκείνων φύον-
ται καὶ δάφναι αἰθαλεῖς. Ἐπονται ἀκόμη ὁ Δουξ Σα-
νοῦτος, ἄρχων τῶν Κυκλάδων, ὁ Γκίζης, Ἡγεμὼν τῆς
Μυκῶνου καὶ Τήνου, ὁ Ζαχαρίας, Ἡγεμὼν τῆς Φωκαίας,
ὁ Φάλκων Βιλλαρέτ, Μάγιστρος τῶν Ναϊτῶν τῆς Ῥόδου
καὶ ἄλλοι, μεθ' οὓς ἀγγέλλεται τέλος ἡ προσέλευσις
τοῦ Λασκάρως. Εἰσέρχεται δὲ τότε οὗτος, προηγουμέ-
νων εὐγενοπαίδων, οἵτινες κρατοῦσι τὰ διάφορα τῆς
ἱπποσύνης ἐμβλήματα, καὶ ἀκολουθοῦσης λαμπρᾶς συνο-
δείας εὐπατριδῶν. Ἡ μουσικὴ παιανίζει, ἐν ᾗ ἡ πομπὴ
περιέρχεται τὴν σκηνήν, καὶ τέλος, τοῦ Λασκάρως ἵστα-
μένου πρὸ τοῦ θρόνου, ἄρχεται ἡ τελετὴ τῆς ἀναγο-
ρεύσεως κατὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἔθιμα τῶν χρόνων ἐκεί-
νων. Οἱ Μεγιστᾶνες λαμβάνουσιν ἀνὰ εἰς παρὰ τῶν
εὐγενοπαίδων τὰ ἐμβλήματα, καὶ περιβάλλουσι δι' αὐ-
τῶν τὸν ὑποψήφιον, προσφωνοῦντες τὰ δέοντα, καθόσον
ἕκαστον εἶχε καὶ ἰδιαν σημασίαν. Οὕτως οἱ πτερνιστῆρες
ἦσαν σύμβολον τῆς σπουδῆς πρὸς υπεράσπισιν τοῦ θρό-
νου καὶ τῆς θρησκείας, ὁ χρυσοῦς δακτύλιος ἐσφράγιζε
τὸν μυστικὸν γάμον μετὰ τῆς κρατούσης δυναστείας, τὸ
περιδέραιον ἀντικαθίστα τὸν κλοιὸν τῆς ὑποτελείας κτλ.
Ἀλλὰ παραδέσωμεν μᾶλλον τὸ τέλος τῆς θαυμασίας
ταύτης σκηνῆς, ἥτις ἀποβαίνει εἰς ἄκρον περιπετειώδης.

Ὁ Μάγιστρος τῶν Ναϊτῶν, ὑψῶν τὰς χεῖρας.

Ὁ πνεῦμα πανοικτίρμον καὶ πανίσχυρον,
ὁρᾷς τῶν ἀναδόχων τὴν εὐλάβειαν,
τοῦ νεοφύτου πᾶσαν τὴν κατάνυξιν
τὸν θρόνον φροῦρει τοῦτον τὸν περιδοξον
καὶ τὴν φραγκοκρατίαν ἐπιρρῶννυε.

(Λαμβάνει παρὰ τοῦ κρατοῦντος αὐτὸ εὐγενοπαίδος
ζῆφος, ὅπερ ἀσπάζεται, καὶ παραδίδει εἰς τὴν Δ. Ἑλένην,
ἐγειρομένην τότε μετὰ τοῦ Βρυέννιου. Ὁ Λάσκαρις,
ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ἀναβάς, κλίνει πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ.)

Δ. Ἑλένη. Εἰς τὴν χορείαν τῶν γενναίων ἱπποτῶν,
ὦ Μιχαήλ, καλεῖσαι. Βαῖνε πάντοτε
τῆς ἀρετῆς τὰς τρίβους ἀπαρέγκλιτος.

(Θίγει αὐτὸν τρις διὰ τοῦ ζῆφους ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐν
ᾗ ἤχουσιν αἱ σάλπιγγες.)

Οἱ Παριστάμενοι. Χαρὰ καὶ δόξα ἐν παντί καὶ πάντοτε.

(Ὁ Λάσκαρις, ἀσπάζόμενος τὴν χεῖρα τῆς Δουκίσσης,
ἀναγείρεται καὶ λαμβάνει τὸ ζῆφος.)

Δ. Ἑλένη. Ὁ Δουξ καὶ Κύριός σου ἀναμένει σε.

Τὸ μέτωπόν σου τείγον εἰς τὸ φίλημα,
ἐνώσεως σφραγίδα πλέον ἄρρηκτον.

(Ὁ Λάσκαρις βαίνει πρὸς τὸν Βρυέννιον, ἀλλ' οὗτος
ἀνεχαιτίζει αὐτὸν δι' ἐμπάδους χειρονομίας.)

Βρυέννιος. Μακράν, προδότα, κύον χαλκοπρόσωπε.

(Κατάπληξις ἐν τῇ ὀμηγύρει.)

Δ. Ἑλένη, εἰς ἄκρον τεταραγμένη.

Υἱέ μου τι συμβαίνει;

Βρυέννιος. Ἄν συνέπραξα

εἰς τὴν παιχθεῖσαν κωμωδίαν σύγγνωτε
τὸ προσωπεῖον ἐντελῶς ἀπέσπασα
τοῦ λυμεῶνος οὕτω.

Λάσκαρις, ὑπερηφάνως

Ἐξηγήθητι.

Περιφρονᾷ τὰς ὕβρεις.

Δ. Ἑλένη, τῷ Βρυέννιῳ.

Ἴκετεύω σε.

Πριγκήπισσα, ἐπίσης.

Ἐξάδελφε, τί πράττει;

Βιλλαρέτ.

Οἶον σκάνδαλον!

Βρυέννιος. Τὸν ἀναίδῃ ὁρᾶτε; Πίστιν ὤμοσεν,
ὑποτελὴς μου ἀνεδείχθη, σύντροφος
τῶν ἱπποτῶν μου, ὁ κρυφίως κατ' ἐμοῦ
συναρμοδίας πλέκων.

Λάσκαρις.

Σὲ ἠπάτησαν.

Βρυέννιος. Ἀρνεῖσαι, τέρας; Μυστικῶς ἐγύμνασας
τῶν τεχνουργείων τοὺς ἐργάτας;

Λάσκαρις.

Πράγματι.

Πριγκήπισσα. Ὁμολογεῖ.

Δ. Ἑλένη. Θεέ μου!

Βρυέννιος. Τοὺς συντρόφους σου
εἰς συνελεύσεις παρὰ σοὶ ἐκάλεσας;

Λάσκαρις. Πολλάκις.

Βρυέννιος. Δι' ἁσμάτων καὶ προπόσεων
αἰσθήματα εἰς δούλους ἀναρμόδια
παρὰ τοῖς ἀπλουστέροις συνεδαύλισας;

Λάσκαρις. Ὁμολογῶ καὶ τοῦτο.

Παλαβιτσίνης.

Τί ἀπέμεινε;

Βονιφάτιος. Ἡ προδοσία φανερά.

ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Adolf Hering.

Λάσκαρις. Ὁδεῖτε με
εἰς ἐξηγήσεις πληρεῖς· ἔστω. Ἄπαντες
ἀκούσατε καὶ τότε μόνον κρίνατε.

Δ. Ἐλένη. Ὡ σίγα μᾶλλον.

Πριγκήπισσα. Μέτρει τὰς ἐκφράσεις σου.

Λάσκαρις. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν πατρίδα μου
περιπαδῶς φιλήσας, θεῖον ὄνειρον
διέπλασα κατ' ὥρας ἀπογνώσεως.
Ἐκεῖνοι, οὗς καλεῖται φαύλους εἰλωτας,
τοὺς πανταχόθεν ἀφορμώντας κρατερῶς
ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ἀνεχαίτισαν,
καὶ τὴν Εὐρώπην πᾶσαν περιέσωσαν
ἐκ τῆς πᾶνωλεθρίας καὶ δουλώσεως,
καταπεσόντες μόνον ὅτε δόλιοι
προσῆλθον δῆθεν τοῦ Σταυροῦ ὑπέρμαχοι,
καὶ μιαφόνον ἐκ τῶν νῶτων κτύπημα
κατήνεγκον ἀσπλάγχχνως εἰς τοὺς σώσαντας.

(Ταραχὴ καὶ συγκίνησις μεταξύ τῶν ἱπποτῶν.)

Κόρης Κεφαλληνίας. Τί λέγει;

Γκίζας. Ἐξεμάνη.

Σανουῖτος. Μὴ ταραττετε
τὴν εὐγλωτίαν τοῦ σφριγῶντος ῥήτορος.

Λάσκαρις. Ἡ Θεία δίκη τὸ στυγνὸν κακοῦργημα
ταχέως κατ' ἀξίαν ἐτιμώρησε,
καὶ πρὶν παρέλθῃ εἰς αἰῶν γοργόπτερος,
ἀπῆλλαξε τῆς φροῦδης κατακτῆσεως
πολλὰς τοῦ Κράτους χώρας.

Ζαχαρίας. Πῶς ἀνέχεσθε;

Βρυέννιος. Σιγάτε, λέγω.

Λάσκαρις. Ἀλλ' εἰσέτι ἔμμενον
αἱ ἄλλαι, ὁ Μωρέας, ἡ περίηστος
τοῦ Περικλέους πόλις, καὶ τὴν λυτρώσιν
καὶ τούτων ἀναιρεύδην.

Βρυέννιος. Νῦν πιστεύετε;

Πριγκήπισσα. Χριστὲ καὶ Παναγία!

Δ. Ἐλένη. Ὡ ἀπόγνωσις!

Λάσκαρις. Ἡ χίμαιρα, ὑπῆρξε, φεῦ, ἐφήμερος.
Ταχέως εἶδον ὅτι αἱ δυνάμεις μου
εἰσι μὴδὲν πρὸς ὅλον καὶ ἀκμάζοντα
στρατὸν καὶ τότε...

Βρυέννιος. Τὰ λοιπὰ δωροῦμεν σοι.

Λάσκαρις. Τὴν ἀνεξαρτησίαν ἀνεπίτευκτον
ὄραν, ἐσκέφθην ἵνα εἰς τὸ γένος μου
ἐξασφαλίσω φορητὴν κἄν ὑπαρξίν,
καὶ πρὸς τοὺς Φράγκους συνεδέδην ἔκτοτε
δι' ἀμοιβαίας ἀνοχῆς, τῶν ὀρκων μου
ἀπαρεγκλίτως μελετῶν τὴν τήρησιν.

(Οἱ Μεγιστάνες φαίνονται διστάζοντες καὶ ψιθυρί-
ζουσι πρὸς ἀλλήλους.)

Βονιφάτιος. Ἐμπιστοσύνην μοι ἐμπνέει.

Βιλλαρέτ. Προτιμῶ

τοιαύτην γλῶσσαν φαύλης ὑποκρίσεως.

Σανουῖτος. Μεγίστην τόλμην καὶ γενναῖον φρόνημα
δηλοῖ.

Πριγκήπισσα. Βεβαίως.

Δ. Ἐλένη. Ἀκριβῶς οἱ ἄρχοντες
διέγνωσαν.

Σαιντομέρ. Οὐδόλως συμμερίζομαι
τὴν γνώμην ταύτην.

Βρυέννιος. Ἄφες, φληγαφήματα.
(Πρὸς τοὺς ἱπποτάς.)

Παρὰ τοῦ καταπτύστου ἀφαίρεσατε
τῆς ἱπποσύνης αὐθαρεῖ τὰ σήματα.

Λάσκαρις. Τῷ Βρυεννίῳ.

Σκεφθεῖς ὠρίμως, τοῦτο ἀπεφάσις;

Βρυέννιος, τοῖς ἱππόταις.

Διστάζετε;

Λάσκαρις. Προσῆλθον καὶ σοὶ ἔτεινα
εἰρήνης χεῖρα, ἣν ὑβρίζων ἀπωθεῖς,
πλὴν συγχωρῶ σοὶ πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου
παράσχου καὶ τὰ πάντα λησμονήσωμεν.

Βρυέννιος, τοῖς ἱππόταις.

Εἰς τὰς διαταγὰς μου ὑπακούσατε.

Λάσκαρις. Πολύτιμος ὡς φίλος, ἐπικίνδυνος
ὁ Λάσκαρις, εἰς ἔχθραν ἐξωδούμενος.

Βρυέννιος. Μὲ ἀπειλεῖς, κακοῦργε.

Λάσκαρις. Προαγγέλλω σοὶ
ἀπλῶς τὸ μέλλον.

Βρυέννιος, τοῖς παρισταμένοις. Ἡ προβῆτε τάχιστα,
ἢ μὰ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ...

(Ἱπποταὶ τινὲς χωροῦσι πρὸς τὸν Λάσκαριν, ἀλλ'
οὗτος ἀναχατίζει αὐτοὺς δι' εὐγενοὺς νεύματος.)

Λάσκαρις. Μὴ σπεύδετε,
στιγμῶν ὀλίγων προσφιλεῖς συνάδελφοι.

(Τῷ Βρυεννίῳ.)

Ἴδου σοὶ ἀποδίδω τὸν δακτύλιον,

καὶ θραύω πᾶσαν μετὰ σοῦ συνάφειαν.

(Ρίπτει αὐτὸν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Δουκός.)

Σοὶ ἀφθίδω τὸν κλοιόν, ἀπαίσιον

ὑποτελείας ἐπαισχύντου ἔμβλημα.

(Ἀποσπᾷ καὶ ρίπτει τὸ περιδέραιον παρὰ τὸν δακτύλιον.)

Μακρὰν καὶ θάραξ καὶ ἀσπίς. Ἐβάφησαν

εἰς τὸ ἀδφον αἷμα τῶν οἰκείων μου.

(Ἀφαιρεῖ καὶ ρίπτει κατὰ γῆς τὰ ἐν λόγῳ ὄπλα.)

Καὶ ἤδη, μήτερ τῶν κλεινῶν προγόνων μου,

Ἑλλάς, Ἑλλάς φιλάτη, τέλος ἴσταμαι

γυμνὸς ὡς πάλαι, καθαρὸς καὶ ἄδολος.

Εἰς τοὺς σεπτοὺς σου κόλπους αὐδὴς δέξαι με·

τὸ αἷμα μου σοὶ φέρω ἱλαστήριον·

διὰ βραχείας ἀπογνώσεως στιγμῆς.

Σαιντομέρ. Ἀπόδος καὶ τὸ ξίφος.

Λάσκαρις. Ἀπαῖξ δράξασα

ἢ χεῖρ μου τὴν ῥομφαίαν, πρὸς τὸν σίδηρον

ἀναποσπάστως συσφηνουταί.

Βρυέννιος. Παρ' ἐμοῦ

καὶ τοῦτο λάβε τότε ὡς ἐνδύμημα.

(Ρίπτει αὐτῷ κατὰ πρόσωπον τὴν σιδηρὰν αὐτοῦ χειρίδα.)

Λάσκαρις. Ὡ λύσσα! (Ὅρμᾷ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ἀρπάζει
τὸν Βρυέννιον, καὶ ρίπτων αὐτὸν κατὰ γῆς, στηρίζει ἐπὶ
τοῦ τραχήλου αὐτοῦ τὸ ξίφος. Μεγίστη συγκίνησις.
Πάντες ξιφουλκοῦσι.)

Δ. Ἐλένη, ριπτομένη πρὸ τοῦ Βρυεννίου πρὸς τὸν Λάσ-
καριν. Στήθι! Τοῦ υἱοῦ μου φείσθη.

(Ὁ Βρυέννιος δι' ἐνὸς ἄλματος ἐγείρεται, καὶ ἀν-
ασπῶν ἐγχειρίδιον, ρίπτεται πρὸς τὸ μέρος τῶν ἱπποτῶν.)

Λάσκαρις, κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς Δουκίσσης.

Εἰς αἷμα τῆς καρδίας μόλις πλύνεται

τοιούτον στίγμα, πλὴν δι' ἄλλο χάριν σου

πεδιὸν ἀναβάλλω τὴν ἐκδίκησιν.

Τινές. Εἰς τὴν ἀγχόνην!

Ἄλλοι.

Ὁ κακοῦργος!

Ἄλλοι.

Θάνατος!

Πριγκήπισσα. Εἰς κατὰ τόσων; Αἰσχός!

Λάσκαρις, πρὸς αὐτήν.

Ἄφες Δέσποινα.

(Τοῖς παρισταμένοις.)

Ἀνοίξατε τὸν δρόμον, φαῦλα κνώδαλα!

(Ἐπιτίθεται ὡς μαινόμενος κατὰ τῶν πρὸ τῆς θύρας ἱπποτῶν.)

Τινές. Κυκλώσατέ!

Ἄλλοι.

Κτυπάτε!

(Πίπτουσι τινες τραυματισθέντες καὶ ἀνοίγεται οὕτω ἡ πρὸς τὴν θύραν διόδος.)

Λάσκαρις, τὸ ξίφος κραδαίνων.

Ἀναμείνατε

εἰδήσεις μετ' ὀλίγον τοῦ Λασκάρεως.

(Ἐξορμᾷ. Καταπετάννυται ἡ αὐλαία.)

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΕΡΩΝ.

ΥΠΟ CAMILLE FLAMMARION.

(Τέλος.)

Ὁ τρόπος τῆς μεταξὺ ἀστέρων ἐπικοινωνίας, ἂν εὐρεθῇ ποτε, δὲν θὰ ὁμοιάζῃ ἴσως πρὸς οὐδένα ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους σήμερον δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν.

Ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων μαγνητισμὸς θὰ μείνῃ ἄρα ἀχρησίμευτος ἐν τῇ συγκοινωνίᾳ ταύτῃ;

Εἶνε γνωστὴ ἡ τελευταία ἐπίνοια τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἐφευρέτου Ἐδισον. Ἐκτελῶν πρὸ τινος πειράματα ἐπὶ μιᾷ τηλεφωνικῇ γραμμῇ μεγάλου μήκους, ὁ ἐφευρέτης οὗτος ἐμάζευσεν ἐν ταῖς συσκευαῖς ἤχους παραδόξους, οἵτινες δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ προσέρχωνται ἄλλοθεν εἰ μὴ ἐκ τοῦ γῆινου μαγνητισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον αἱ ἡλιακαὶ ἐκρήξεις ἦσαν συχναὶ καὶ ἰσχυρόταται, δὲν ἐδίστασε νὰ συσχετίσῃ τὰ δύο ταῦτα ἑτερογενῆ φαινόμενα. Βραδύτερον, ἐνῷ ἔκαμνε παρατηρήσεις καὶ ἐρεῦνας μαγνητικὰς πλησίον τοῦ μεταλλεῖου τοῦ Ogden, τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἐν τῷ New-Jersey, παρατήρησεν ἐπανειλημμένως ἀποτόμους καὶ σχετικῶς σημαντικὰς ἀποκλίσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, αἵτινες ἐστερέωσαν τὴν πρώτην αὐτοῦ γνώμην. Ἄλλως τε, σήμερον οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὑφίσταται πράγματι ἀμοιβαία τις σχέσις μεταξὺ τῶν ἡλιακῶν φαινομένων καὶ τῶν γῆινων διαταράξεων.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἐδισον ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ σπουδάσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτον ἐπενόησε τὸ ἐξῆς μέσον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁπουδαιότατον μέρος διαδραματίζει τὸ μεταλλεῖον d'Ogden. Τὸ μεταλλεῖον τοῦτο ἀποτελεῖται ὑπὸ συμπαγοῦς σχεδὸν μάζης μαγνητικοῦ σιδήρου ἐχούσης 1,600 μέτρων μήκος καὶ 120 πλάτους καὶ καθικνουμένης ὑπὸ τὸ ἑδαιφὸς μέχρι ἀγνώστου βάθους. Εἰς ἀγωγὸς στηριζόμενος ἐπὶ στύλων θὰ περιτριγυρίζῃ δεκαπέντε φορὰς τὴν περιφέρειαν τοῦ μεταλλεῖου τούτου τὰ δὲ ἄκρα τοῦ σύρματος τοῦ γιγαντώδους τούτου ἀγωγοῦ θὰ καταλήγωσιν εἰς ἐν τηλεφωνικὸν γραφεῖον κεῖμενον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ μεταλλεῖου. Ὁ μέγας μηχανικὸς εἶνε πεπεισμένος ὅτι διὰ τῆς συσκευῆς του θὰ κατορθώσῃ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἐπὶ τοῦ ἡλίου κινήσεων, καὶ κρίνῃ περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτῶν, καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν πᾶτάγον, ὅστις πρέπει νὰ συνοδεύῃ τὰς φοβερὰς ἐκείνας ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἐκρήξεις.

Ἐκ πρώτης ὄψεως μὴ τοιαύτη ἀπόπειρα φαίνεται παράδοξος καὶ ἀπίστευτος. Πράγματι δὲ εἶνε καλῶς

ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἤχος δὲν δύναται νὰ διαδοθῇ ἐν τῷ κενῷ, ἦτοι ἐν ἀπουσίᾳ αἰουδήποτε ὑλικοῦ μέσου, στερεοῦ, ὑγροῦ ἢ αερίου· ἐπ' ἴσης δὲ ἀποδεδειγμένον εἶνε ὅτι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου, πέραν τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαίρας, οὐδὲν τοιοῦτο ὑλικὸν μέσον ὑπάρχει. Πλὴν δὲ τούτου, ἂν ὁ ἤχος ἠδύνατο νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς γῆς, θὰ ἐχρειάζετο, κατὰ τοὺς γνωστοὺς ἀκουστικοὺς νόμους, τοῦλάχιστον δέκα τρία ἔτη ὅπως διανύσῃ τὸ μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς διάστημα. Οἱ ἤχοι λοιπὸν τοὺς ὁποίους θὰ ἠκούομεν, θὰ προήρχοντο ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἐκρήξεων τῶν γενομένων δεκατρία ἔτη πρότερον.

Ἄλλ' οἱ ἤχοι οἱ συλλεχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ἐν ταῖς τηλεφωνικαῖς αὐτοῦ συσκευαῖς ὀφείλονται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς τὰς μαγνητικὰς τῆς γῆς διαταράξεις.

Ἄν παραδεχθῶμεν λοιπὸν ὅτι αἱ διαταράξεις αὗται εἶναι συνέπειαι τῶν ἐπὶ τοῦ ἡλίου γινομένων ἐκρήξεων, τότε πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ ἤχος μετεδόθη ἠλεκτρικῶς κατὰ τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἐν ταῖς τηλεφωνικαῖς ἡμῶν γραμμαῖς: Οὕτω δὲ ἡ διὰ τοῦ κενοῦ χώρου διάδοσις τοῦ ἤχου καθίσταται δυνατή.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ παρὰ τῷ μεταλλεῖῳ Ogden γινόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ἐρευναι παρασκευάζουσιν ἡμῖν ἀποκαλύψεις σπουδαίας. Εὐχόμεθα νὰ γείνῃ τοῦτο καὶ νὰ εὐρεθῇ σοφὸς τις ἀνὴρ ἱκανὸς νὰ τὰς ἐξηγήσῃ.

Αἱ ἡμεριναὶ ταλαντεύσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἡ μαγνητικὴ ἔντασις, ἡ κλίσις καὶ ἡ ἀπόκλισις, ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ μέγεθος τῶν βορείων σελῶν, εὐρίσκονται εἰς σχέσιν πρὸς τὰς κηλίδας καὶ τὰς ἐκρήξεις τοῦ ἡλίου. Πᾶν μέγα φαινόμενον ἡλιακὸν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἥτις ἐκδηλοῦται ἐν ταῖς διαταράξεσι τοῦ γῆινου μαγνητισμοῦ, καίτοι ἡ γῆ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἡλίου δι' ἀποστάσεως 149 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων. Τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς ὑφισταμένην σχέσιν πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἐν ταῖς ἐρεῦναις ἡμῶν. Ἦδη ἀγνοοῦμεν παντάπασιν τὴν φύσιν τοῦ ἀστρικοῦ μαγνητισμοῦ. Ἀλλὰ βραδύτερον ἴσως θ' ἀνοιχθῇ πρὸ τῶν ὁρμάτων ἡμῶν εὐρὺς ὁρίζων, πλήρης ἐκπλήξεων καὶ θαυμάτων. Μὴ κλείωμεν τὰ ὁρματα ἡμῶν. Ἡ σφαῖρα τῶν ιδεῶν ἡμῶν θὰ εὐρυνθῇ διὰ τῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης.

* * *